

Zaler begyndte med § 6, og jeg vil derfor tillade mig ogsaa først at omtale den. Den gaar jo ud paa at ophæve det Forbud, der i den hidtilværende Lovgivning har egzisteret mod, at Sagførere eller deres Kontorbetjente møde som Fuldmægtige under Forligsmæglinger. Det ærede Medlem mente, at det var aldeles uforeneligt med Bestemmelserne om Forligsvæsenet paa denne Maade at bringe det juridiske Element ind i Forligsmæglingen, og i det Hele forekommer det mig, at der i hans Udovling om denne og andre Paragrafer — maasse tager jeg feil — var den Opfattelse, at denne Paragraf tillige afflaffede Forpligtelsen til det personlige Møde. Dette er jo ingenlunde Meningen. Ifølge Forordningen af 10. Juli 1795 ere Parterne forpligtede til at møde personlig for Forligskommissionen, og kun i bevislig Forsaldstilfælde kunne de lade Andre møde for sig. Det som denne Paragraf bestemmer, er kun, at i en af Parternes Forsald skal han kunne lade møde for sig ved sin Sagfører eller en af dennes Kontorbetjente. Naar man nu erindrer, at det i Reglen vil være en Sagfører, der har udfærdiget Klagen i en saadan Sag, og at det er ham, som har skrevet Fuldmagten for den Trediemand, der møder, naar Parten er forhindret, vil man indse, at det ogsaa vil være ham, som instruerer denne Trediemand. Der vil altsaa ingen Grund være til at antage, at der skulde lægges et Forlig større Hindringer i Veien, naar selve Sagføreren eller dennes Fuldmægtig giver Møde, end naar der møder en anden Trediemand. Jeg tror heller ikke, at man kan sige, og ifølge min Erfaring er det ingenlunde Tilfældet, saaledes som det ærede Medlem nys sagde, at Sagførernes Interesse er saaledes knyttet til at faae en Retssag i Gang, at de af menneskelig Skrybelighed skulde søge at lægge Bønseligheder i Veien for Forliget. Det Sagførerne skulle leve af, er ikke saa meget Processer og Retstrætter som andre Ting, og en Sagfører, som bringer et Forlig i Stand, faar for en mindre Uleilighed en Betaling, der maasse er lige saa stor, som hvis han var kommen til at føre en Proces for sin Part. Jeg har ikke 30 Aars Erfaring at paaberaabe mig som Dommer, men jeg har 20 Aars, og jeg skal ikke negte, at jeg oftere har set Forlig stiftes, naar der var givet Sagførere Leilighed til at komme tilstede og forhandle med Parterne, end naar en saadan Forhandling ikke har fundet Sted. Hvad det angaar, at den ene Part møder ved en almindelig Fuldmægtig, tror jeg, at der saa godt som aldrig kommer Forlig i Stand, fordi denne uinteresserede Trediemand har en Instruering, som han følger, og ikke bryder sig om andet end at give Møde og erklære en eller anden Ting, som han har faaet Ordre til; men hvis Fuldmægtigen er en Sagfører eller en saadans Fuldmægtig, er han helt anderledes frit stillet overfor Sagen, og der er mere Haab om, at der ved denne Leilighed vil kunne komme et Forlig i

Stand, end hvis det er en almindelig Trediemand, som giver Møde. Det, at en Sagfører skulde imponere Forligsmæglerne og derved lægge Hindringer i Veien for Forlig, tror jeg paa ingen Maade er Tilfældet. Den hæderlige Sagfører vil tværtimod hjælpe den ikke retskyndige Forligsmægler til den rigtige Opfattelse af Sagen, og hans Nærvarelse vil i Reglen efter mit Skøn kunne gjøre Gavn. Den Forandring, Paragrafen gjør, er, som sagt, ikke saa stor, som man tror, det er kun det, der fastslaas, at en Sagfører faar Lov til i en Paris Forsald at møde, og det er et Forhold, som tillige har det Heldige ved sig, at man derved affhæver de ubeldige Omgaaelser, som hidtil have fundet Sted, hvorved Sagførere alligevel have skaffet sig Adgang til at møde i Forligskommissionen, nemlig derved, at de optræde som Mandanter for paagjældende Part, det vil sige have Fuldmagt til paa hans Vegne at indbringe Fordringer, og saa kan det ikke forbydes dem at møde i Forligskommissionen; jeg tror altsaa, at denne Bestemmelse er meget heldig. — Min ærede Kollega gik dernæst over til at omtale § 2, som nævner de Tilfælde, i hvilke man skal være berettiget til at gaa Forligskommissionen forbi udenfor de hidtil gjældende Regler. Det forekommer mig for det Første klart, hvad angaar Litra b, at det, at man skal kunne gjøre det i Kontra- eller Kontinuationsføgsmaal, er en heldig Bestemmelse. Jeg har aldrig i mit Liv set, at der har været indgaaet Forlig i Kontra- eller Kontinuationsføgsmaal, som saaledes ere komme frem midt under en Sag, men derimod sker der en meget betydelig Lidspilbe, hvorill kommer, at saadan delvis Forligsmægling ikke har Noget paa sig at sige. Skulde der være Tale om Forlig, skulde det være en fuldtændig ny Forligsprøve om det Hele, men ikke om Kontra- eller Kontinuationsføgsmaal. Dette mener jeg man bør lade staa, og ligeledes at Forligsmæglingen bortfalder i Sager, som behandles efter Forordningen af 25de Januar 1828. Jeg vil her gjøre den Bemærkning, at den hurtige Rettsforfølgning efter Forordningen af 25de Januar 1828 er bleven en hel Del misbrugt, idet Folk forpligte sig efter denne Forordning i en stor Mængde Forhold, hvor der ikke er Tale om at anvende den; i Leiekontrakter, Auktionskonditioner osv. ser man saadanne Bilkaar anførte, at Vedkommende er underkastet den hurtige Rettsforfølgning efter Forordningen af 1828, hvad der dog i Virkeligheden ikke fuldt ud kan være Meningen; thi selv om en Part i en eller anden Retning kan indskrænke sin Frihed ved en saadan Vedtagelse, gjælder Forordningen i sin Helhed kun om rene og klare Gjældsager. Ere Parterne enige om at ville forlige disse — jeg giver min ærede Kollega Ret i, at disse Sager blive ofte forligte — er der Intet, der hindrer i at gaa til Forligskommissionen, der staaer ikke i den foreslaaede Paragraf, at de skulde være